

WYROK

W IMIENIU

RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 stycznia 2017r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu w XVII Wydziale Karnym Odwoławczym, w składzie:

Przewodniczący: SSO Sławomir Olejnik

Sędziowie: SSO Justyna Andrzejczak /spr./

SSO Anna Judejko

Protokolant : protokolant sądowy Patrycja Makuch

przy udziale Prokuratora Prokuratury Rejonowej Poznań Grunwald w Poznaniu Marcina Szuby

po rozpoznaniu sprawy **M. N.**

oskarżonego o przestępstwa z art. 297 § 1 kk i inne

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego Poznań – Grunwald i Jeżyce w Poznaniu z dnia 27 września 2016r. w sprawie o sygnaturze VIII K 296/16

I. utrzymuje zaskarżony wyrok w mocy;

II. zwalnia oskarżonego od obowiązku zwrotu na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze w tym od opłaty za drugą instancję, a nadto zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. R. G. kwotę 516,60 zł (brutto) tytułem zwrotu kosztów pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu w postępowaniu odwoławczym.

Justyna Andrzejczak Sławomir Olejnik Anna Judejko

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 27 września 2016 roku w sprawie VIII K 296/16 Sąd Rejonowy Poznań – Grunwald i Jeżyce w Poznaniu uznał oskarżonego M. N. za winnego ciągu przestępstw z art. 297 § 1 k.k. i art. 270 § 1 k.k. i art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. oraz z art. 297 § 1 k.k. i art. 270 § 1 k.k. i art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. (k. 374 – 376).

Apelację od wyroku Sądu Rejonowego wniósł obrońca oskarżonego w zakresie dotyczącym rozstrzygnięcia o karze (k. 395 – 397).

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja obrońcy oskarżonego nie zasługiwała na uwzględnienie.

Przed ustosunkowaniem się do zarzutów obrońcy zawartych w apelacji należy zauważyć, iż Sąd I instancji w sposób prawidłowy i wyczerpujący rozważył wszystkie okoliczności i dowody ujawnione w toku rozprawy dokonując następnie na ich podstawie właściwych ustaleń faktycznych. Postępowanie w niniejszej sprawie zostało przeprowadzone dokładnie i starannie. Ocena materiału dowodowego, dokonana przez Sąd Rejonowy nie wykazuje błędów logicznych i

nie wykracza poza ramy swobodnej oceny dowodów. Uzasadnienie wyroku odpowiada wymogom art. 424 § 1 i 2 k.p.k. i w pełni pozwala na kontrolę prawidłowości rozstrzygnięcia. Do czynu przypisanego oskarżonemu Sąd I instancji zastosował właściwą kwalifikację prawną i należycie ją uzasadnił.

Odnosząc się do stawianego przez obrońcę oskarżonego zarzutu dotyczącego rażącej niewspółmierności orzeczonej kary wskazać należy, że okazał się on zupełnie bezzasadny. Skarżący podnosił, że Sąd I instancji dopuścił się rażącej niewspółmierności orzeczonej kary, gdyż nie zastosował wobec oskarżonego warunkowego zawieszenia wymierzonej mu kary pozbawienia wolności.

Argumentacja skarżącego w tym przedmiocie okazała się jednak całkowicie chybiona. Przede wszystkim bowiem trafnie zwrócił uwagę Sąd Rejonowy, że oskarżony był już uprzednio wielokrotnie karany. W istocie rzeczy oskarżony był aż dziesięciokrotnie karany, w tym aż ośmiokrotnie za przestępstwa przeciwko mieniu. Wskazuje to na wysoki stopień demoralizacji oskarżonego i ukształtowany już w jego osobowości nawyk popełnienia przestępstw, szczególnie przeciwko mieniu. Natomiast tego rodzaju przestępstwa są szczególnie społecznie szkodliwe, z uwagi na ich powszechność i dotkliwe konsekwencje dla pokrzywdzonych. Z tego względu twierdzenia skarżącego o niewielkiej szkodzie wynikłej z popełnionego przez oskarżonego przestępstwa nie mogły wpłynąć na ocenę prawidłowości wymierzonej mu kary. Słusznie w tym względzie Sąd Rejonowy zwrócił szczególną uwagę na skutki tego rodzaju wyłudzeń kredytowych dla normalnego obrotu gospodarczego.

Całkowicie niezrozumiałe są także twierdzenia skarżącego o rzekomej pozytywnej prognozie wobec oskarżonego. Trudno nawet przypuszczać w oparciu o jakie kryteria skarżący takową wysnuwa. Wbrew temu wyraźnie trzeba podkreślić, że ww. okoliczności dotyczące jego wielokrotnej uprzedniej karalności dobitnie ukazują, że oskarżony konsekwentnie realizuje obraną drogę życiową związaną z popełnianiem kolejnych przestępstw. Oskarżony przebywał już uprzednio w zakładzie karnym odbywając izolacyjną karę pozbawienia wolności, a mimo to nie zmienił swojego postępowania i konsekwentnie popełnia nowe przestępstwa, czego najdobitniejszym dowodem jest niniejsze postępowanie, w którym uznano go winnym kolejnych przestępstw przeciwko mieniu. Oskarżony jest więc sprawcą niepoprawnym, który nie poddaje się resocjalizacji, nawet tej penitencjarnej. Z tego względu w pełni prawidłowo uznał Sąd Rejonowy, iż niemożliwym jest sformułowanie wobec oskarżonego pozytywnej prognozy kryminologicznej. Dotychczasowa linia życia oskarżonego dowodzi tego, że notorycznie powraca on do popełniania przestępstw, które stały się dla niego sposobem na życie i zdobywanie środków utrzymania. Oskarżony zamiast dopuszczać się kolejnego przestępstwa przeciwko mieniu powinien bowiem postarać się o uzyskanie uczciwego zatrudnienia. Z tego względu całkowicie bezzasadne były twierdzenia skarżącego dotyczące strony motywacyjnej oskarżonego przy popełni niiego przedmiotowych przestępstw, tj. jego trudnej sytuacji materialnej. Takie rozumowanie jak przyjęte przez skarżącego doprowadzałoby do pobłażliwości wobec sprawców popełniających przestępstwa z pobudek materialnych, zamiast wdrożyć się do uczciwej pracy, o czym mowa była powyżej. Jest to niedopuszczalne i prowadziłoby do anarchii wobec prawa i porządku publicznego. Wobec takiego sprawcy jakim jest oskarżony stosowanie probacji jest niedopuszczalne. Sąd odwoławczy podkreśla, że postawa oskarżonego wskazuje, na to, iż nie respektuje on w ogóle panującego porządku prawnego i pobłażliwość wymiaru sprawiedliwości miałaby wobec niego jedynie jeszcze bardziej demoralizujące oddziaływanie.

W tym stanie rzeczy Sąd odwoławczy w pełni podziela i aprobuje rozważania Sądu I instancji dotyczące wymiaru orzeczonej mu kary 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności. Rozmiar tej kary w rzeczywistości uniemożliwił w ogóle dokonywanie rozważań w zakresie ewentualnego zastosowania instytucji warunkowego zawieszenia jej wykonania. Sąd Rejonowy precyzyjnie wyważył okoliczności wpływające na wymiar kary, ustalając go na poziomie adekwatnym do stopnia społecznej szkodliwości czynów oskarżonego oraz stopnia jego zawinienia – prawidłowo spełniając tym samym dyrektywy prewencji ogólnej, jak i szczególnej zawarte w przepisie art. 53 § 1 i 2 k.k. Zważywszy na ustawowe zagrożenie przestępstwa przewidzianego w art. 286 § 1 k.k. uznać należy, iż wymierzona oskarżonemu kara ma jedynie charakter sprawiedliwej odpłaty za popełniony czyn karalny, tak więc nie sposób uznać, że jest „rażąco niewspółmierna”. Sąd Rejonowy wymierzając oskarżonemu karę 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności miał

prawidłowo na względzie, że w realiach niniejszej sprawy brak jest w rzeczywistości okoliczności łagodzących, która pozwalałyby na jej wymierzenie w niższym rozmiarze.

W tym miejscu zaznaczyć należy, że Sąd Okręgowy dokonał również z urzędu kontroli instancyjnej zaskarżonego wyroku w świetle bezwzględnych przesłanek odwoławczych przewidzianych przepisami art. 439 § 1 k.p.k. oraz art. 440 k.p.k., jednak żadne z nich w przedmiotowej sprawie nie wystąpiły. Z tego względu nie było potrzeby ingerencji w zaskarżone orzeczenia z urzędu.

W tym stanie rzeczy, mając na uwadze wszystkie poczynione powyżej rozważania, Sąd Okręgowy na podstawie przepisu art. 437 § 1 k.p.k. utrzymał w mocy zaskarżony wyrok.

O kosztach obrony z urzędu oskarżonego M. N. za postępowanie odwoławcze Sąd Okręgowy orzekł na podstawie przepisu art. 29 ust. 2 ustawy z dnia 26 maja 1982 roku prawo o adwokaturze (tj. Dz.U. z 2015 roku, poz. 615, ze zm.) i § 17 ust. 2 pkt 4 w zw. z § 4 ust. 1 i 3 w zw. z § 2 ust. 1 w zw. z § 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 roku w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz.U. z 2016 roku, poz. 1714). Z tego też tytułu Sąd Okręgowy zasądził na rzecz adw. R. G. kwotę 516,60 złotych (w tym podatek VAT).

O kosztach postępowania odwoławczego Sąd Okręgowy orzekł na podstawie przepisów art. 634 k.p.k. w zw. z art. 624 § 1 k.p.k. oraz art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (tj. Dz.U. z 1983 roku, Nr 49, poz. 223, ze zm.) – zwalniając oskarżonego M. N. od kosztów sądowych, w tym od opłaty, albowiem jego sytuacja materialna i osobista nie pozwalają na ich uiszczenie.

Anna Judejko Sławomir Olejnik Justyna Andrzejczak